

פרק 89

לחץ זמן, חלק ב'

מדורות כחולות קרירות דבקו לרצפה בגושים קטנים, מקיפות בריכה בוערת בכחול חם וקטלני יותר.

במעגל צר אחד אריחי השיש היו חרוכים ומנותצים בעקבות לחש פיצוץ כלשהו שרק המכשפה המדהימה ביותר מהשנה הראשונה הייתה יכולה להטיל, בשארית כוחה.

על הטראסה, עדיין זז באור השמש, עמד יצור גבשושי בצבע אפור גרניט. גוף כמו סלע עם ראש קרח קטן שנח עליו כמו אבן, רגליים קצרות עבות כמו גזע עץ עם כפות רגליים שטוחות וקרניות. יד אחת החזיקה נבוט אבן עצום ארוך ורחב כמו בן אנוש בוגר, והיד השנייה החזיקה

התאומים וויזלי צרחו.

הפטרונוס של הארי התנפץ.

הטרול נחר והסתובב לעברם שומט

לשלולית האדומה שהחלה להיקוות מתחת לרגליו, מרים את הנבוט שלו גבוה.

ואז וויזלי צעק לחש והנבוט נתלש מידו של הטרול, מתרסק בפניו בכזו עוצמה עד שדחק אותו צעד לאחור, מהלומה שהייתה הורגת מוגל. הטרול פלט שאגת זעם, אפו מעוך ומכוסה בדם, ואז האף התיישר שוב, מתחדש. הטרול תפס את הנבוט בשתי ידיים, והנבוט נורה באוויר ובקושי חמק מאחיזתו.

"הסיחו את דעתו, הרחיקו אותו ממני," אמר קול.

הנבוט המרחף נע לאחור והתרחק מהטרול ומהטראסה אל הרצפה הפתוחה שמתחת לתקרה; והטרול זינק זינוק כביר שכמעט הביא את הנבוט להישג ידו. ואז הטרול זינק זינוק נוסף כשהנבוט נע לצד אחד; והמטאטא זז קדימה והארי קפץ ממנו ורץ אל הרמיוני גריינג'ר, ששכבה בשלולית דמה, רגליה אכולות עד הירכיים.

ידיו של הארי קרעו את ערכת המרפא מהנרתיק שלו, הוציאו אחד מחוסמי העורקים המתהדקים מאליהם, עטפו אותו סביב גדם עם סימני שיניים, ידיו מחליקות לרגע בדם, הן לא רעדו, הוא לא הרשה להן לרעוד. כשחוסם העורקים יצר מעגל סגור הוא התהדק ועוד דם יצא, אבל אז הדימום הפסיק בגדם-הירך הזו, והארי פנה לשני. חלק מתודעתו צרח, צרח, צרח, ואפילו החלק שלו שהרים את חוסם העורקים המתהדק מאליו השני שמע זאת, אבל גם לזה לא הייתה רשות.

התאומים וויזלי צעקו לחשים, אחד אחרי השני, בקצב שהיה מעלף את הארי תוך שישים שניות, לפעמים התאומים צעקו שני לחשים בתיאום מושלם, אבל רוב הלחשים התפזרו במטרי ניצוצות חסרי השפעה כנגד עור הטרול. כשחוסם העורקים השני הידק את עצמו בפרץ דם נוסף, הארי הרים את מבטו וקלט "דיפינדו!" / "דדוקטו!" שגרמו לעיניים הרגישות של הטרול להתפוצץ במזרקות של נוזל עין, אבל הטרול רק שאג שוב, עיניו כבר נוצרות מחדש.

"אש וחומצה!" צעק הארי. "תשתמשו באש או חומצה!"

"פואגו!" / "אינסנדיו!" שמע הארי, אבל הוא לא הסתכל, הוא שלח את ידו למזרק הנוזל הכתום שהיה השיקוי המחמצן, דוחף אותו לצוואר של הרמיוני במקום שקיווה שהוא העורק הראשי, לשמור על המוח שלה בחיים גם

אם הריאות או הלב שלה ייעצרו, כל עוד המוח שלה בסדר אפשר לתקן את כל השאר, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, קסם חייב להיות מסוגל לתקן את זה, והארי דחף את ידיה המזרק עד למטה, יוצר זוהר קלוש מתחת לעור החיוור של צווארה. הארי דחף את חזה במקום שבו אמור להיות הלב שלה, דחיפות חזקות שקיווה שהניעו את הדם המחומצן אל המוח שלה, אפילו אם הלב שלה הפסיק לפעום, הוא לא חשב לבדוק אם יש לה דופק.

ואז הארי הביט בדברים האחרים שבערכת המרפא, המוח שלו ריק כשניסה לחשוב מה עוד יש שם שהוא יכול להשתמש בו. הצרחה בפינה המרוחקת בתודעתו הלכה והתחזקה, התחזקה הרבה, עכשיו כשהידיים שלו הפסיקו את תנועתן התזזיתית. הוא הפך מודע לפתע לתחושה הנוזלית במקומות בהם דם נספג בבגדים שלו ובברכי מכנסיו.

מאחורי הארי נשמעה שאגה נוספת מהטרול, והוא שמע את אחד התאומים צועק "דליגטור פרודיאס!" ואז, "הצילו! תעשה משהו!"

הארי סובב את ראשו לראות וראה שאחד מהתאומים חבש איכשהו את מצנפת המיון על ראשו, ניצב מול הטרול שהחזיק את נבוט האבן הגדול בידיו, נראה חרוך מעט כעת ועם צלקת מעשנת או שתיים לאורך זרועותיו, אבל עדיין ללא פגע.

ואז המצנפת הרעימה בקול חזק כל כך עד שנראה כאילו הוא מרעיד את הקירות,

"גריפינדור!"

פעימה של כוח חרכה את האוויר, הקסם כמעט מוחשי אפילו לחושיו הצעירים של הארי, הטרול קפץ צעד לאחור לאחור בנחרת הפתעה. פרד או ג'ורג', עם מבט מוזר על פניו, הוריד את המצנפת מראשו בתנועה חלקה כמו טריק של קוסם, שלח יד אחת פנימה ושלף נחשון שבקצהו אבן אודם זוהרת, ולאחריו ניצב ממתכת לבנה בוהקת, ולהב ארוך כמו ילד גבוה. כשהחרב נגלתה האוויר התמלא בצרחת זעם שקטה.

על הלהב נכתב באותיות זהב, ניהיל סופרנום.

ואז התאום הרים את החרב גבוה כאילו הלהב העצום לא שקל דבר, צרח והסתער.

השפתיים של הארי נפתחו כדי לומר משהו, משפט ארוך כלשהו כמו, לא, עצור, אין לך מושג איך להשתמש בחרב אבל שום הברה לא בקעה מפיו לפני שהחרב חתכה את זרוע ימין של הטרול במרפק, חותכת עור ובשר ועצם כמו ג'לי; בדיוק כשהקשת של נבוט האבן התרסקה לתאום המסתער ושלחה אותו מעופף באוויר מעל רצפת השיש, מעל הפתח ממנו יצאו על המטאטא, עד שהוויזלי הזה התנגש בקיר בצד הנגדי וקרט לערימה חסרת תנועה.

החרב הבוהקת נעלמה בפתח שברצפה, משמיעה קול קרקוש מרוחק כשנחתה.

"פרד!" צרח ג'ורג' וויזלי, ואז "זונטוס!"

מכה בלתי נראית תפסה את הטרול והשליכה אותו הצידה באוויר.

"זונטוס!"

הטרול חטף מכה נוספת, הועף לקצה הרצפה ואל הפתח שהוביל מטה.

"זונטוס!"

אבל הטרול הושיט את ידו מטה ואחז ברצפה, ידו הנותרת גורסת את השיש כדי לייצר מאחז יציב. המכה השלישית שלחה את גוף הטרול מעבר לפתח; אבל היד נותרה בקצה. ואז הטרול משך את עצמו מעלה ביד אחת ובשאגה.

ג'ורג' וויזלי התנוודד, כמעט נופל, ידו נשמטת לצידו. "הארי – התאום אמר בקול מאומץ, "ברח –"

התאום הנותר עשה צעד הצידה, נשען כנגד הקיר, והחליק לרצפה.

הזמן היה סדוק בתודעתו של הארי, העולם סביבו נע לאט, מעוות, או אולי הייתה זו תודעתו שלו שהתעוותה והתקפלה. הוא צריך לזוז, לעשות משהו, אבל שיתוק מוזר עצר את כל השרירים שלו, את כל התנועות שלו. בלי זמן למילים, מחשבות הגיעו בהבלחים של רעיונות: שאם הארי ירוץ הטרול יאכל את התאומים וויזלי וגם את הרמיוני, שאם מרביצנים לא הרגו קוסמים אז פרד אמור להיות בחיים, שהתאומים וויזלי יכלו להטיל לחשים חזקים יותר ממנו והם לא הצליחו לעצור את הטרול, אין זמן ליצור בשינוי-צורה משהו שאין לו כבר, הטרול נראה זריז מכדי שיהיה ניתן לפתות אותו לקצה הטרסה כדי שיפול מקצה הטירה, מישהו הטיל לחש על הטרול כדי להגן עליו מאור השמש לפני שהשתמש בו ככלי נשק לרצח וייתכן שהוא חיזק אותו בדרכים אחרות. ואז תמונה מנטלית של הרמיוני בורחת מהטרול, בורחת לאור השמש, מגיעה לבסוף לטרסה המוארת, הטרול דולק אחריה, רק כדי לגלות שמישהו חשב גם על האפשרות הזו.

האימה הצורחת בתודעתו הוטבעה על ידי רגש אחר.

הארי נעמד.

בצד השני של החדר, האויב קם גם הוא, גדם ידו הכרותה בחרב עדיין מדמם.

כוונה להרוג

הטרול הרים את נבוטו שנפל בידו הנותרת ושאג שאגה עצומה, מרסק את הנבוט ברצפה ושולח שבבי שיש מתעופפים באוויר.

חשוב רק על הרג

הטרול החל לצעוד לעבר ג'ורג', שרשרת רוק קטנה נוזלת מצד שפתיו.

קח כל אמצעי לעשות זאת

הארי עשה חמישה צעדים קדימה, והאויב שאג שאגה נוספת ופנה מג'ורג', עיניו מתמקדות בהארי.

כבה צנזורים, אל תירתע

מכונת ההרג השלישית בשלמותה בטבע דהרה לעברו בזינוקים.

הרוג

ידו השמאלית של הארי כבר אחזה ביהלום מהטבעת שלו שיצר בשינוי-צורה, ידו הימנית כבר אחזה בשרביטו.

"זוינגארדיום לביוסה."

שרביטו של הארי הנחה את היהלום הזעיר לפיו של הטרול.

"פיניטה אינקנטאטם."

ראשו של הטרול התפוצץ מעל עמוד השדרה שלו כשהסלע התרחב בחזרה לצורתו המקורית, והארי זז הצידה כשגופו של האויב התרסק למקום בו עמד.

ראש האויב כבר החל להתחדש, הגדם הגס של הלסת ועמוד השדרה נעשה חלק, הפה משלים את עצמו ומחליף את שיניו.

הארי התכופף מטה והרים את ראש הטרול באוזנו השמאלית. שרביטו נדחף לעינו השמאלית של הטרול, חודר את החומר דמוי הג'לי ועובר בארובה הרחבה שבעצם. הארי דמיין שטח חתך ברוחב של מילימטר במוח של האויב, והפך אותו בשינוי-צורה לחומצה גופרתית.

האויב הפסיק להתחדש.

הארי השליך את הגופה מעבר לקצה הטראסה ופנה שוב להרמיוני.

העיניים שלה זזו והתמקדו בו.

הארי מיהר לעברה, מתעלם מהדם שהכתים את גלימותיו הספוגות כבר. את תהיי בסדר, המוח שלו יצר את המשפט, אבל השפתיים שלו לא נעו. את תהיי בסדר, אנחנו נמצא קסם שיתקן את כל זה, יחזיר אותך למצב רגיל, רק תחזיקי מעמד, אל -

השפתיים של הרמיוני נעו, רק קצת אבל הן נעו.

"אשמתך..."

הזמן קפא. הארי היה צריך לומר לה לא לדבר, לשמור על נשימתה, אלא שהוא לא הצליח לשחרר את שפתיו.

הרמיוני נשמה נשימה נוספת, ושפתיה לחשו, "לא אשמתך."

ואז היא נשפה, ועצמה את עיניה.

הארי הביט בה בפה פעור למחצה, נשימתו תקועה בגרונו.

"אל תעשי את זה," אמר קולו. הוא איחר רק בשתי דקות.

הרמיוני התעוותה לפתע, זרועותיה מתפתלות באוויר כאילו מנסות לאחוז במשהו, ואז עיניה נפקחו שוב. היה פרץ של משהו שהיה קסם ויותר מכך, צעקה חזקה מרעידת אדמה ומכילה אלף ספרים, אלף ספריות, כולם נאמרים בצעקה יחידה שהייתה הרמיוני; עצומה מכדי להבינה, אלא שהארי ידע לפתע שהרמיוני כבר לא מרגישה את הכאב, ושהיא שמחה לא למות לבד. לרגע נראה כאילו שטף הקסם יחזיק מעמד, ישתקע באבני הטירה; אבל אז השטף הפסיק והקסם דעך, הגוף שלה הפסיק לזוז וכל התנועה פסקה כשהרמיוני ג'ין גריינג'ר חדלה מלהתקיים -

לא.

הארי קם מעל הגופה, מתנוודד.

לא.

היה פרץ של אש ודמבלדור עמד שם עם פוקס, עיניו מלאות אימה. "הרגשתי תלמיד מת! מה –"

עיניו של הקוסם הזקן ראו מה נח על הקרקע.

"הו, לא," לחש אלבוס דמבלדור. פוקס קרקר קירקור עצוב.

"תחזיר אותה."

דממה השתררה על הטרמסה. פרד וויזלי התרומם לאוויר בתנועה משרביטו של דמבלדור וריחף לעברם, מוקף בזוהר וורוד מרגיע.

"הארי –" החל הקוסם הזקן. קולו נשבר. "הארי –"

"תעשה שפוקס יבכה עליה או משהו. תזדרז." הקול שדיבר היה רגוע לחלוטין.

"אני, אני לא יכול, הארי, זה מאוחר מדי, היא מתה –"

"אני לא רוצה לשמוע את זה. אם זה הייתי אני שוכב שם, היית שולף איזה שפן מדהים מהכובע שלך ומציל אותי, משום שאסור לגיבור למות לפני סוף הסיפור. טוב, גם היא הגיבור, אז מה ששמרת לאירוע המיוחד הזה, פשוט תשתמש בו עכשיו. אני מבטיח שאחזיר לך."

"אין שום דבר שאני יכול לעשות! הנשמה שלה עזבה, היא המשיכה הלאה!"

הארי פתח את פיו לצרוח את כל זעמו, ואז סגר אותו שוב. אין טעם לצרוח, זה לא ישיג כלום. הלחץ הבלתי נסבל שעלה בתוכו לא יכול למצוא בכך פורקן.

הארי פנה מדמבלדור והביט מטה על מה שנותר מהרמיוני גריינג'ר, ששכב בבריכה של דם. חלק מהתודעה שלו הכה בעולם שסביבו, מנסה לגרום לו להיעלם, להתעורר מהסיוט ולמצוא את עצמו שוב בחדר שלו במגורי רייבנקלו, שמש הבוקר מאירה דרך הווילונות. אבל הדם נותר והארי לא התעורר, וחלק אחר ממנו ידע כבר שהאירוע הזה אמיתי, חלק מאותו עולם פגום שכלל את אזקבאן ואת אולם הקסמהדרין ו

לא

בתחושת סדיקה, כאילו הזמן עדיין היה בחתיכות מסביבו, הארי פנה מדמבלדור והביט מטה על מה שנותר מהרמיוני גריינג'ר, ששכב בבריכה של דם עם שני חוסמי עורקים סביב גדמי הירכיים שלה, והחליט

לא.

אני לא מקבל את זה.

אין שום סיבה לקבל את זה, לא כשיש קסם בעולם.

הארי ילמד את מה שיצטרך ללמוד, ימציא את מה שיצטרך להמציא, יתלוש את הידע של סלזאר סלית'רין מתודעתו של אדון האופל, יגלה את סוד אטלנטיס, יפתח איזה שערים וישבור איזה חותמות שיצטרך, וימצא את דרכו לשורש הקסם ויתכנת אותו מחדש.

הוא יקרע לגזרים את יסודות המציאות עצמה כדי להחזיר את הרמיוני גריינג'ר.

”המשבר תם,” אמר המורה להתגוננות. ”את רשאית לרדת, גבירתי.”

טרלוני, שישיבה מאחוריו על המטאטא הזוגי שטס ברחבי הוגוורטס, שורף את דרכו דרך הקירות והרצפות שבדרכם, ירדה במהירות והתיישבה בחוזקה על הרצפה, צעד מהקצוות הזוהרים באדום של החור החדש בקיר. האישה עדיין נשמה נשימות מהירות, מקופלת מעל עצמה כאילו היא עומדת להקיא משהו גדול ממנה.

המורה להתגוננות הרגיש את אימת הילד, דרך הקשר שהיה בין שניהם, התהודה בקסם שלהם; והוא הבין שהילד חיפש את הטרול ומצא אותו. המורה להתגוננות ניסה לשלוח דחף לסגת, לעטות את גלימת ההיעלמות ולנוס; אבל הוא מעולם לא היה מסוגל להשפיע על הילד דרך התהודה, והוא לא הצליח גם הפעם.

הוא הרגיש את הילד מתמלא לגמרי בכוונה להרוג. אז היה זה שהמורה להתגוננות החל לשרוף את החומר ממנו עשויה טירת הוגוורטס, מנסה להגיע לקרב בזמן.

הוא הרגיש את הילד מדביר את האויב בשניות.

הוא הרגיש את הייאוש של הילד כשאחד מחבריו מת.

הוא הרגיש את הזעם שהילד כיוון כלפי מטרד כלשהו שכנראה היה דמבלדור; ולאחריו החלטה עלומה שאת חוזקה אפילו הוא החשיב כמספק. עם קצת מזל, הילד השליך הרגע את העכבות הקטנות והשטותיות שלו.

נסתרות מעין כל, שפתיו של המורה להתגוננות התעקלו בחיוך קטן. על אף העליות והמורדות, בסך הכל היום הזה היה טוב במידה מפתיעה –

”הוא כאן. זה שיקרע לגזרים את כוכבי הרקיע. הוא כאן. הוא קץ העולם.”